



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 496/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti DEKODO s. r. o., Žitavská 14, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou Tomášek & partners, s. r. o., Rožňavská 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Juraj Tomášek, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 5 S 78/2014-49 z 13. januára 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti DEKODO s. r. o. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. apríla 2015 doručená sťažnosť spoločnosti DEKODO s. r. o., Žitavská 14, Bratislava (ďalej len

„sťažovateľka“), pre namietané porušenie jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 20 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 5 S 78/2014-49 z 13. januára 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplynulo, že sťažovateľka si nárokuje nadmerný odpočet na DPH za zdaňovacie obdobie štvrtého štvrťroka 2013. Lehota na vrátenie nadmerného odpočtu uplynula 11. marca 2014, avšak nadmerný odpočet sťažovateľke vrátený nebol. Daňový úrad Bratislava (ďalej len „daňový úrad“) na základe oznámenia o daňovej kontrole na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu alebo jeho časti č. 9104404/5/786820/2014 (ďalej len „oznámenie“) začal u sťažovateľky 7. marca 2014 daňovú kontrolu. Podľa sťažovateľky má oznámenie závažné nedostatky, ktoré spôsobujú jeho ničotnosť a v konečnom dôsledku vedú k nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy do jej práv. Preto sa návrhom doručeným krajskému súdu 14. apríla 2014 domáhala v zmysle § 250v Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) ochrany pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy spočívajúcim v nezákonnom výkone daňovej kontroly a v nezákonnom zadržiavaní nadmerného odpočtu na DPH za zdaňovacie obdobie 4. štvrťrok 2013.

Krajský súd rozsudkom č. k. 5 S 78/2014-49 z 13. januára 2015 návrh sťažovateľky zamietol ako neprípustný. Podľa sťažovateľky krajský súd uvedeným rozhodnutím porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 20 ods. 1 ústavy. Tvrdenie o porušení svojich základných práv odôvodňuje sťažovateľka takto:

«Sťažovateľ v žalobe v konaní vedenom pod sp. zn. 5S/78/2014 uviedol nasledovné argumenty, prečo považuje výkon daňovej kontroly odporcom u sťažovateľa a zadržiavanie nadmerného odpočtu na DPH odporcom za nezákonný zásah orgánu verejnej správy:

1. Nedostatkom je spätné určenie dňa začatia daňovej kontroly na dátum pred doručením Oznámenia o daňovej kontrole sťažovateľovi. Oznámenie o daňovej kontrole nemá vo všeobecnosti charakter správneho rozhodnutia, ale jednoznačne ide o právny úkon. Z povahy tohto úkonu vyplýva, že ide o jednostranný adresný právny úkon, ktorý

môže vyvolať právne účinky až okamihom jeho doručenia adresátovi tohto právneho úkonu. V zmysle ust. § 43a ods. 2 a § 45 ods. 1 Občianskeho zákonníka prejav vôle vyjadrený jednostranným právnym úkonom pôsobí od doby, keď dôjde osobe, ktorej je určený. Prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde. Oznámenie podal odporca na poštovú prepravu dňa 05.03.2014 a už vtedy bolo úplne zrejmé, že Oznámenie bude sťažovateľovi doručené až po dni určenom ako začiatok daňovej kontroly v Oznámení. Začiatok a trvanie daňovej kontroly má za následok vznik celého katalógu povinností a práv pre daňový subjekt a podľa ust. § 46 zákona č. 563/2009 Z. z. nie je prípustné, aby daňová kontrola prebiehala bez vedomosti kontrolovaného subjektu. Určenie dňa začatia kontroly pred dátum, kedy sa kontrolovaný subjekt o kontrole dozvedel, resp. mohol dozvedieť je nezákonným postupom. Ak chcel odporca začať daňovú kontrolu okamžite, mal na to zákonom ustanovený postup, ktorým je spísanie zápisnice o začatí daňovej kontroly. Tento postup však odporca nevyužil. Podľa ust. § 46 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z., ktoré sa vzťahuje na daňovú kontrolu všeobecne, sa lehoty ohľadom stanovenia začiatku daňovej kontroly počítajú od doručenia oznámenia o daňovej kontrole.

2. Odporca v Oznámení stanovil lehotu na predloženie dokladov nezákonným spôsobom, keď sťažovateľovi určil pod hrozbou sankcií lehotu 0 dní od začatia daňovej kontroly na ich predloženie. Zákon č. 563/2009 Z. z. neumožňuje neposkytnúť lehotu na predloženie dokladov, pričom lehota 0 dní fakticky znamená uloženie nesplniteľnej požiadavky. Podľa ust. § 46 ods. 2 zákona č. 563/2009 Z. z. musí byť poskytnutá primeraná lehota na predloženie dokladov, odporca predloženie nemôže požadovať okamžite. Odporca teda neurčil žiadnu lehotu napriek tomu, že mal takúto zákonnú povinnosť. V zmysle ust. § 27 ods. 1 zákona č. 563/2009 Z. z. je možné určiť lehotu kratšiu ako 8 dní, iba pre jednoduché úkony alebo osobitne naliehavé úkony a aj to len vo výnimočných prípadoch. Ani jedna podmienka nie je v tomto prípade splnená. Navyše aj keby tieto podmienky pre určenie kratšej lehoty splnené boli, nemohla by byť lehota stanovená, tak ako to urobil odporca, t. j. fakticky žiadna. Poskytnutie lehoty 0 dní totiž znamená, že lehota nebola vôbec poskytnutá. Oznámenie odporcu tak má nedostatky, ktoré spôsobujú jeho ničotnosť, resp. neplatnosť. Ničotný úkon sa z právno-teoretického pohľadu považuje za neexistujúci úkon. Neplatný právny úkon je existujúci právny úkon, na ktorý však objektívne právo

neviaže tie právne následky, ktoré spája s platným právnym úkonom. Dôsledné právnoteoretické zaradenie tohto konkrétneho úkonu nie je potrebné, pretože v oboch prípadoch Oznámenie nemá za právny následok začatie daňovej kontroly. Odporca žiadny iný úkon, s ktorým zákon spája začatie daňovej kontroly nevykonával.

3. Aj v prípade, že by Oznámenie nebolo vadné v takej miere, aby bolo ničotným, resp. neplatným právnym úkonom, jeho účinky nemohli nastať skôr ako dňa 14.03.2014, kedy bolo doručené sťažovateľovi. To znamená, že aj keby Oznámenie bolo spôsobilé na vyvolanie následku spočívajúcom v začatí daňovej kontroly, daňová kontrola nemohla začať skôr ako dňa 14.03.2014. Lehota na vrátenie nadmerného odpočtu uplynula dňa 11.03.2014. Odporca sťažovateľovi dodnes nadmerný odpočet nevrátil. Stav, ktorý svojim konaním odporca spôsobil a ktorý trvá, je vážnym zásahom do celého katalógu práv sťažovateľa počnúc právom na majetok zakotvenom v čl. 20 Ústavy SR a právom na podnikanie zakotvenom v čl. 35 Ústavy nekončiac.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy SR: „Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“ Odporca nemôže zadržiavať nadmerný odpočet po lehote stanovenej v ust. § 79 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. Konanie odporcu je mimo medzí zákona a je tak v rozpore aj s čl. 2 ods. 2 Ústavy SR.

KS BA ani v najmenšom nereagoval na argumenty sťažovateľa 1, 2 a 3 napriek tomu že išlo o námietky smerujúce k samej podstate veci.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.01.2015, č. k. 5S 78/2014-49 trpí závažnými vadami odôvodnenia takej intenzity, že ich dôsledkom je porušenie práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.»

Sťažovateľka na základe uvedených skutočností navrhuje aby ústavný súd vyniesol vo veci jej sťažnosti tento nález:

„1. Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 13.01.2015, č. k. 5S 78/2014-49 porušil základné práva sťažovateľa zaručené v čl. 20 ods. 1 a v čl. 46 ods. 1 Ústavy.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 13.01.2015, č. k. 5S 78/2014-49 sa zrušuje.

3. *Sťažovateľovi priznáva primerané finančné zadostučinenie vo výške 10.000,- €, ktoré je povinný vyplatiť Krajský súd v Bratislave.*

4. *Krajský súd v Bratislave je povinný zaplatiť náhradu trov konania sťažovateľa na účet jeho právneho zástupcu do dvoch týždňov od právoplatnosti tohto nálezu.“*

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Sťažovateľka tvrdí, že napadnutým rozsudkom krajského súdu boli porušené jej základné práva označené v petite jej sťažnosti, zaručené ústavou.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých účastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Sťažovateľka v návrhu na začatie konania pred krajským súdom tvrdila, že oznámenie daňového úradu o začatí daňovej kontroly je ničotné v dôsledku spätného určenia dňa začatia daňovej kontroly a nezákonnému stanoveniu lehoty na predloženie dokladov v rozsahu 0 dní. Preto považuje daňovú kontrolu spolu s nezákonným zadržiavaním predmetného nadmerného odpočtu na DPH za nezákonný zásah orgánu verejnej správy.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplývajú určité pochybenia správneho orgánu týkajúce sa stanovenia lehoty na predloženie dokladov, ktoré daňový úrad riešil telefonickým rozhovorom so sťažovateľkou, v ktorom ju upozornil na mylne nesprávne uvedenú lehotu, ktorá mala byť správne stanovená na 8 dní od doručenia oznámenia, a oznámil jej, že termín na odovzdanie dokladov bude dohodnutý dodatočne. Z telefonického rozhovoru bol spísaný úradný záznam, ktorý bol súčasťou administratívneho spisu. Z rozhodnutia tiež vyplýva, že deň začatia daňovej kontroly uvedený v oznámení o daňovej kontrole (7. marec 2014) nie je skorší ako deň, kedy bola zásielka daná na poštovú prepravu (5. marec 2014). Prvý (neúspešný) pokus o jej doručenie sa uskutočnil 7. marca 2014. Sťažovateľka si zásielku prevzala osobne 14. marca 2014. Samotná daňová kontrola bola v období rozhodovania krajského súdu o návrhu sťažovateľky prerušená z dôvodu, že daňový úrad požiadal príslušné inštitúcie v Maďarskej republike o výmenu informácií.

Krajský súd zaujal k námietkam sťažovateľky takéto stanovisko:

„Na tomto mieste je treba ozrejmiť, čo je zmyslom a cieľom konania podľa § 250v O. s. p. a aké sú jeho zákonné limity. Účelom konania o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej správy je poskytnutie súdnej ochrany fyzickej alebo právnickej osobe, ktorá tvrdí, že bola ukrátená na svojich právach a právom chránených záujmoch nezákonným zásahom orgánu verejnej správy, ktorý nie je rozhodnutím, a tento zásah bol zameraný priamo proti nej alebo v jeho dôsledku bol proti nej priamo vykonaný. Takéto súdne konanie sa stáva zárukou, že súd vyslovením povinnosti odporcu nepokračovať v porušení práva navrhovateľa a prípadne i v príkaze, ak je to možné, obnoviť stav pred zásahom, vytvorí reálny predpoklad na eliminovanie nezákonného stavu, ktorý vznikol protiprávnym konaním. Cieľom tohto konania je posilnenie ochrany fyzických a právnických osôb pred takými zásahmi, ktoré nie sú založené na konkrétnom rozhodnutí orgánu verejnej správy, ale spočívajú vo faktickej činnosti proti nej. Pritom pod nezákonným zásahom treba rozumieť tak aktívne konanie vykazujúce znaky bezprostredného zásahu, pokynu, či donútenia zameraného priamo proti poškodenému, resp. proti nemu priamo vykonaného, ale aj nekonanie. Charakteristickým znakom nezákonného zásahu je aj to, že ním vyvolané

účinky na poškodeného sú definitívne a teda inými prostriedkami nápravy ako súdnym donútením neodstrániteľné. Neprípustný je taký návrh, ktorý smeruje proti zásahu, na elimináciu ktorého však neboli vyčerpané iné zákonom prípustné prostriedky.

Je treba zdôrazniť i tú skutočnosť, že právomoc súdu k zásahu do konfliktu medzi verejnou správou a jednotlivcom nastupuje len subsidiárne a len tam, kde iná právna možnosť ochrany chýba. Pre otázku prípustnosti návrhu a konania o ochrane pred nezákonným zásahom je rozhodujúce, či zásah bol realizovaný v rámci riadne zahájeného správneho konania, ktoré bude ukončené vydaním rozhodnutia, alebo mimo rámca akéhokoľvek správneho konania.

V danom prípade je nesporné, že daňová kontrola u navrhovateľa ako daňového subjektu začala a bola zahájená vydaním a doručením oznámenia o začatí daňovej kontroly zo dňa 28.02.2014 č. 910444/5/786860/2014 a toto konanie bude ukončené vydaním rozhodnutia správcu dane. Potom návrh doručený súdu dňa 14.04.2014 vo veci konania na ochranu proti nezákonnému zásahu orgánu verejnej správy tak ako si ho navrhovateľ voči súdu uplatnil, je treba považovať za neprípustný. V danej veci s ohľadom na uvedené okolnosti sa navrhovateľ môže domáhať ochrany svojich práv podaním žaloby podľa druhej hlavy piatej časti O. s. p., v ktorej vymedzí všetky námietky, pre ktoré sa domnieva, že postup správcu dane trpel takými vadami, ktoré môžu privodiť nezákonnosť rozhodnutia. Uvedené napokon vyplýva i z judikatúry Najvyššieho súdu správneho ČR, ktorý napríklad v rozsudku zo dňa 13.02.2014, č. k. 7Aps 2/2013-35 jednoznačne vyslovil, že v konaní o žalobe na ochranu pred nezákonným zásahom nemožno preskúmať zákonnosť jednotlivých procesných úkonov vykonávaných správnym orgánom v riadne zahájenom správnom konaní. V prípade, že by bol súdny prieskum takýchto procesných úkonov prípustný, správne súdy by týmto spôsobom zasahovali do správneho konania pred jeho ukončením a neprípustné by ovplyvňovali rozhodovaciu činnosť správneho orgánu.

Z judikatúry NSS ČR (napríklad rozsudok zo dňa 04.08.2005, č. k. 2Aps 3/2004-42, publ. pod č. 720/2005 Sb.NSS) vo vzťahu medzi žalobou proti rozhodnutiu (aj postupu) a žalobou proti nezákonnému zásahu správneho orgánu vyplýva prioritá žaloby proti rozhodnutiu a neprináleží účastníkovi správneho konania ani právo voľby, ktorú z týchto žalôb bude považovať za výhodnejšiu a ktoré konanie bude podanou žalobou iniciovať.

V predmetnej veci niet pochybnosti v tom, a administratívny spis to súdu bezosporu osvedčuje, že v prípade navrhovateľa sa jedná o proces daňovej kontroly začatej vydaním a doručením Oznámenia zo dňa 28.02.2013. So zreteľom na vyššie povedané potom predmetný návrh navrhovateľa nemožno považovať za prípustný v komplexnosti uplatneného petitu, a preto súd tento podľa § 250v ods. 4 O. s. p. zamietol.“

Ústavný súd po oboznámení sa so sťažnosťou a jej prílohami konštatuje, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu možno považovať za ústavne akceptovateľné. V posudzovanom konaní rozhodoval všeobecný súd o návrhu podľa § 250v OSP a jeho úlohou bolo preskúmať, či navrhovateľom konkrétne označeným postupom daňového úradu došlo k nezákonnému zásahu do práv a chránených záujmov navrhovateľa, resp. že tento bol ukrátený na svojich právach a chránených záujmoch.

V zmysle judikatúry v správnom súdnictve (napr. rozsudok Najvyššieho súdu slovenskej republiky sp. zn. 3 Sžz/2/2011) Občiansky súdny poriadok v ustanovení § 250v OSP pojem „nezákonný zásah“ nedefinuje; jeho definíciu neobsahuje ani iný zákon. Judikatúra považuje za nezákonný zásah, resp. v širšom zmysle protiprávny útok orgánov verejnej moci proti subjektívnym právam fyzickej alebo právnickej osoby taký postup orgánu verejnej správy alebo jeho činnosť, úkon, pokyn, prípadne nečinnosť, ktorý predstavuje priamy zásah do subjektívnych práv (napr. porušenie práva na život, práva na osobnú slobodu, práva na ochranu vlastníctva, práva na ochranu obydlia a pod.). Samotný zásah pozostáva obvykle z určitých faktických úkonov orgánov verejnej správy, jeho jednotlivých zamestnancov uskutočňovaných v rámci správneho konania, ale aj mimo neho. Dôvod na uskutočnenie takýchto faktických úkonov býva rôzny. V zmysle ustanovenia § 250v ods. 3 OSP je potrebné na podanie návrhu na ochranu pred nezákonným zásahom vyčerpať všetky ostatné prostriedky nápravy, ktoré umožňujú osobitné predpisy. Sťažovateľka využila prostriedky nápravy, o výsledku prešetrenia ktorých upovedomilo sťažovateľku Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky listom č. 1300210/1/463799/2014 z 20. októbra 2014 s tým, že jej námietku uznalo za neopodstatnenú.

Krajský súd nemal pochybnosti o tom, že u sťažovateľky prebieha riadny proces daňovej kontroly, ktorej súdny prieskum by znamenal neprípustný zásah a ovplyvňovanie rozhodovacej činnosti správneho orgánu. Preto sa vôbec nezaoberal otázkou, či sťažovateľkou tvrdené pochybenia daňového úradu dosiahli intenzitu nezákonného zásahu orgánu verejnej správy. V prípade pre sťažovateľku nepriaznivého výsledku daňovej kontroly jej totiž náš právny poriadok poskytuje účinný prostriedok ochrany v podobe žaloby podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, v ktorej môže uplatniť aj námietky vadnosti oznámenia o začatí daňovej kontroly a ďalšie svoje námietky.

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06).

Zo sťažnosti vyplýva nespokojnosť sťažovateľky so spôsobom aplikácie, resp. neaplikácie ustanovenia § 250v OSP. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že táto skutočnosť sama osebe nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s právnym názorom krajského súdu týkajúcim sa aplikácie dotknutého ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a zmyslu pojmu „nezákonný zásah“ nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným. S poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr.

II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd konštatuje, že postup krajského súdu v napadnutom rozsudku možno považovať za ústavne konformný a zodpovedajúci doterajšej judikatúre všeobecných súdov.

Na základe uvedených okolností možno považovať relevantnú časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vo vzťahu k námietkam sťažovateľky za ústavne akceptovateľnú, t. j. nemožno z nej vyvodiť také pochybenia, ktoré by signalizovali zásah do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd v súlade so svojou stabilizovanou judikatúrou (napr. II. ÚS 78/05, IV. ÚS 326/07) poukazuje na svoj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj označené právo, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Keďže ústavný súd takéto porušenie nekonštatoval, odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2015